

Ο ΦΙΛΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

Τεύχος ΙΒ'.

Ζάκυνθος 1860.

Φεβρουάριος.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Γ' ΕΤΟΥΣ.

Πόσον ὠφελοῦν τὸν ἄνθρωπον τὰ γράμματα, δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' αναφέρωμεν ἢ παροῦσα τοῦ κόσμου κατάστασις μαρτυρεῖ ὅτι, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου αὐτὰ ἀκμάζου, διακρίνονται, καλλιεργοῦνται, ἀσυγκρίτως οἱ κάτοικοι διαφέρουν ἀπ' ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια τὰ τοιαῦτα ἀμελοῦνται ἢ ἐκλείπουν. Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἠνάγκασε καὶ τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος Περιοδικοῦ πρὸ τριῶν ἐτῶν, τὸ ὅποῖον μὲ ζῆλον ὑπηρετήσε καὶ ἐξηκολουθῆ νὰ ὑπηρετῆ τὸ φρόνημα τοῦτο, διαδίδον τερπνάς, ἠθικὰς καὶ διδακτικὰς διδασκαλίας, προσφέρον τὰς σελίδας του εἰς τὴν νεολαίαν, μὲ τέλος νὰ δύναται ἕκαστος ἐν εὐκολίᾳ νὰ διακρίνη τὴν ἰκανότητά του διὰ τῆς κοινῆς κρίσεως, ἐμπνέον εἰς τοὺς νέους τὴν ἀμιλλαν ἐνταυτῶ καὶ ἐπιμέλειαν, καταγινομένοι εἰς τὰ γράμματα, μελετῶντες σπουδαίας διατριβάς καὶ συγγράμματα, ἐπί σκοπῶ νὰ ὠφεληθοῦν καὶ νὰ ὠφελήσουν. Ἐκτελὸν λοιπὸν ἱερὸν καθήκον τὸ μικρὸν τοῦτο Περιοδικόν μας, δηλαδὴ προσφέρον τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ εἰς τὴν πρόδοον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων καὶ εἰς τὴν νεολαίαν, ἐντολὴ τὴν ὅποιαν ἡ διάδοσις τῶν γραμμάτων παρέχει, προβαίνει καὶ εἰς τὸ Δ' ἔτος θαρραλέον, μὲ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ ὑπηρεσία του διακρίνεται, καίτοι μικρὰ, ἕνεκα τῆς ἀφιλοκερδείας του.

Συνέλθετε λοιπόν, ὦ νέοι, εἰς τὸν ἐπωφελῆ τοῦτον ἀγῶνα, συμμεθέξατε εἰς τὴν διάδοσιν τῶν φώτων, ἧτις, ἐνεργουμένη μὲ ἐπιμέλειαν, μὲ ζῆλον, μὲ ἀπόφασιν σκοποῦ καλοῦ, σωτηρίου, δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι θέλει φέρει χρηστὰ ἀποτελέσματα, ὠφέλιμα εἰς τὴν παρούσαν γενεάν, καὶ εἰς τὰς μελλούσας ὠφελιμώτερα. Ὁ τύπος μᾶς παρέχει εὐκολίας εἰς τὴν διάδοσιν τῶν διατριβῶν μας, εἰς ἡμᾶς μένει λοιπόν νὰ κάμωμεν χρῆσιν αὐτοῦ, καὶ χρῆσιν ὄχι ἄλλην, παρὰ ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐφευρέθη· δηλαδή νὰ χρησιμεύσῃ ὡς αἴτιος φωτισμοῦ, γνώσεων, συγκοινωνίας, συνδιαλέξεως τοῦ κόσμου μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ του· εἰς ἡμᾶς μένει ἢ φροντίς νὰ πλουτίσωμεν τὸν ἑαυτόν μας ἀπὸ τὰ ἄφθονα πλούτη τῶν ἄλλων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα, προλαμβάνοντα ἡμᾶς, ἐμορφώθησαν, ἐτελειοποιήθησαν, ἐθησαύρισαν ἀπὸ ιδέας, ἀπὸ ἀνακαλύψεις, ἀπὸ ἐφευρήματα παντός εἶδους διὰ μέσου τοῦ τύπου. Μίαν φοράν οἱ λαοὶ τοὺς ὁποίους ἡμεῖς σήμερον θαυμάζομεν, ἦσαν ἀμαθέστεροι ἡμῶν, ἀλλὰ συναγωνιζόμενοι καὶ ἐποφθαλμιῶντες εἰς τὸ ἴδιον συμφέρον, ἐπέτυχον νὰ ὑπερέχουν ἡμῶν εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ συστέλλωνται οἱ ὀκνηροὶ ἀπέναντι αὐτῶν.

Δὲν ἀρμόζει λοιπόν εἰς ἡμᾶς ἡ ὀκνηρία, καὶ δὲν ἀρμόζει διὰ τὴν καταγωγὴν μας, διὰ τὸ κλίμα μας, διὰ τὴν φιλαυτίαν μας. Καὶ διὰ τί νὰ ὀκνηρεύωμεν; διότι αἱ γνώσεις μας εἶναι περιορισμέναι; ἂν σήμερον ἡμεῖθα τοιοῦτοι, διὰ τῆς ἐπιμελείας δυνάμεθα νὰ βελτιωθῶμεν. Ἴδου λοιπόν ὅτι πᾶσα πρόφασις εἶναι ματαία· ἴδου ὅτι δὲν ἀναγκαιοῖ ἄλλο παρὰ ν' ἀποφασίσωμεν καὶ ποῖαν ἀπόφασιν; νὰ ὠφεληθῶμεν καὶ νὰ ὠφελήσωμεν καὶ διὰ νὰ ὠφεληθῶμεν τί χρειάζεται; νὰ ἀναγινώσκωμεν, νὰ καταγινόμεθα; διὰ δὲ νὰ ὠφελήσωμεν τί; νὰ διαδίδωμεν τὰς μικρὰς μας γνώσεις, ἐπικαλούμενοι τὰς ἀνωτέρας καὶ δυνατωτέρας, πρὸς γενίκευσιν τῶν ὠφελίμων γνώσεων, πρὸς μόρφωσιν τῆς μικρᾶς μας κοινωνίας, καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ ἔθνους ἡμῶν καὶ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Δέχθητι τέλος, ὦ φιλότατη Νεολαία, τὴν πρόσκλησιν τοῦ Περιδικοῦ τοῦ ἔχοντος τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ συντρέξατε νὰ συναγωνισθῶμεν εἰς τὸ ἴδιόν μας ὄφελος, εἰς τὴν ἰδίαν μας σωτηρίαν καὶ δόξαν, καθότι εἰς τὸν ἑαυτόν σας κρέματα ἡ δό-

ξα τῆς ἐρχομένης γενεᾶς, τῆς πατρίδος, τοῦ ἔθνους μας· τοῦ ἔθνους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον τὰ ἄλλα ἔθνη, καυχόμενα εἰς μόνην τὴν γνώσιν τῶν πεπαλαιωμένων του ἰδεῶν, τὸ ἀναφέρουν, πρὸς ἴδιον αὐτῶν καύχημα. Ἄς μὴν ἀμελῶμεν, ἂν πραγματικῶς ἀγαπῶμεν τὸ Ἑλληνικόν μας ἔθνος, ἂν τῶ ὄντι ἀγαπῶμεν τὸ ἴδιόν μας ὄφελος, ἄς μὴ λειψῶμεν νὰ ὑπηρετῶμεν τὴν κοινωνίαν μας, μὲ τὴν ὁποίαν θέλομεν συνζῆσει.

Καὶ πρὸς ὑμᾶς μὲν, ὦ Κύριοι Συνδρομηταί, μαρτυρήσατε ἂν εἰς τὰ τρία παρελθόντα ἔτη ἀπαντήσατε ἑλλειμμά τι καὶ ἂν τοῦτο δὲν ὑπῆρξε, ὡς ἡμεῖθα βέβαιοι, ἐξηκολούθησατε νὰ μᾶς συνδράμετε, διὰ ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια ὅτι τὸ Περιδικόν μας τοῦτο πιστῶς ὑπηρετεῖ· διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδράμοντας ἕως τώρα, ἀναγκαζόμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ πρὸς αὐτοὺς νὰ συμμεθέξουν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο χρέος, καὶ κοινὸν ὄφελος.

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ καὶ Ο ΠΤΩΧΟΣ.

Τί εἶναι ὁ πλούσιος κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κοινού; ὁ ἄνθρωπος τῶν παιγνίων, τῶν χορῶν, τῶν θεάτρων, τῶν διασκεδάσεων, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ δόξα εἶναι ἡ οὐτιδανότης, καὶ ὅλη του ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὸ νὰ κολακεύῃ τὰ πάθη του· ἄνθρωπος, ὅστις μὴ βάνοντας ἄλλο ὄριο εἰς τὰς ὀρέξεις του παρὰ τὴν εὐτυχίαν, δὲν γίνεται μεγάλος, ταῖς περισσότεραις φοραῖς, πᾶρεξ διὰ μέσου τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ σκανδάλου.

Κατὰ τὸ νόημα ὅμως τῆς Θείας Προνοίας, αὐτὸς εἶναι ἄγγελος εἰρήνης καὶ εὐσπλαγχνίας, βαλμένος μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ ἐκτελῇ τὸ μοῖρασμα τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς. Εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς ἀπόστολος τῆς Θείας Προνοίας, ὑποχρεοῦται νὰ τὴν διδάσκῃ εἰς ἐκείνους· οἵτινες τὴν ἀγνοοῦν, νὰ τὴν ὑπερασπίζηται ἐνώπιον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν κατηγοροῦνε. Εἰς τὸν τρόπον τοῦ τ' ἀσέρι τῆς ἡμέρας μὲ τὸ λαμπρὸν τοῦ δρόμου, φανερόντι εἰς ὅλα τὰ μάτια τὸ μεγαλεῖον τοῦ Πλάστη του, ὁ πλούσιος μὲ τὰς εὐεργασίας του, ξεσκεπάζει εἰς τὴν καρδίαν ὄλων τῶν ἀνθρώπων τὴν σοφίαν καὶ τὴν καλοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ αὐτοῦ εἶναι φιλόργυρος ἢ γενναῖος, αἰσθαντικὸς ἢ ἀσπλαγχνος, καταντᾷ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀντικείμενο φόβου ἢ παρηγορίας. Θεός, ἐὰν αὐτὸς ἦναι εὐεργέτης· τέρας, ἐὰν ἦναι βάρβαρος.

Εἰς τὸν ἴδιον τρόπο τί εἶναι ὁ πτωχὸς κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ; Ἄλλοίμονο! Ποῖα χρώματα ἠμποροῦνε νὰ μᾶς τὸν ζωγραφίσουν; Αὐτὸς εἶναι ἓνα ὄν ξαστοχισμένο, ἐξῆριστο, δυστυχὲς ἀπομεινᾶρι ὅλης τῆς φύσης, τὸ ὁποῖον φαίνεται, λέγει ὁ σοφὸς, ὡς νὰ ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, μὲ περιφρόνησι ἔρπεται ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, καὶ εἰς τὸ μέτωπόν του λές καὶ ἡ δυστυχία ἐχάραξε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς αἰσχύνης.

Ἔρμος, καταφρονεμένος καὶ ὄλιου ξεριζομένος ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἀνθρώπων, δὲν τὸν ἀπαντῶμεν παρὰ μὲ δυσαρέσκειαν, δὲν τὸν πλησιάζομεν παρὰ μὲ φρίκην καθὼς τὸν τόπον ποῦ ἐκτύπησε ὁ κεραυνός· φαίνεται ὅτι διὰ χάρι τοῦ ὠμιλοῦμε, εἰς αὐτὸν ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἔχει πλέον δικαιώματα, ἡ ταλαιπωρία δὲν ἔχει πλέον ἀξιοπρέπειαν. Αὐτὸς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ κοκκινίξῃ διὰ τὴν ὑπαρξίν του, καὶ φαίνεται ὅτι γινόμενος δυστυχὲς, ἔπαυσε ἀπὸ τὸ νὰ ἦναι ἄνθρωπος.

Τὸ ἐναντίον κατὰ τὴν εἰαν Πρόνοιαν ὁ πτωχὸς εἶναι τρόπον τινὰ τὸ ἀξιολογώτερον ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς, καὶ ὡσὰν τὸ κρυφίον τῆς μεγάλης σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἧτις ἔκαμε τὸν πτωχὸν πολῦτιμον καὶ ἀναγκαῖον εἰς τὸν πλούσιον, καὶ ἠθέλησε ὥστε ὁ πλούσιος νὰ ἦναι ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ πτωχοῦ, καὶ ὁ πτωχὸς ὁ σωτήρας τῶν πλουσίων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς σώζει ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ πλοῦτου ἐπὶ τῆς γῆς, δίδοντας εἰς αὐτοὺς τὰ μέσα νὰ τὸν μετατρέπουν εἰς ἐλεημοσύνας, εἰς τρόπον ὥστε ὁ πτωχὸς κατὰ τὴν εἰαν Πρόνοιαν εἶναι εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἓνας κριτὴς, ὅστις κρατεῖ εἰς χεῖράς του τὰς τύχας τῶν μεγάλων καὶ τῶν πλουσίων, καὶ ὁ ὁποῖος συσσωρεύει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν τὴν εὐλογίαν ἢ τὸ ἀνάθεμα.

Εἰς ἓνα λόγο ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς, κατὰ τὴν εἰαν Πρόνοιαν, εἶναι τὸ ἐναντίον τῶν ἰδεῶν μας· ὁ πλούσιος εἶναι ὁ συνεργὸς τῆς, ὁ πτωχὸς ὁ ὑπερηγαπημένος τῆς, ὁ πλούσιος ἔχει τὰς προσταγὰς τῆς, τὰ δικαιώματά τῆς ὁ πτωχὸς, ὁ ἓνας διὰ νὰ δῖνῃ καὶ ὁ ἄλλος διὰ νὰ λαμβάνῃ. Καὶ ἐνῶ ἡ εἰαν Πρόνοια ἐμπιστεύθη εἰς τοὺς συγγενεῖς τὴν ἀνατροφὴν τῶν οικογενειῶν, εἰς τοὺς νομοθέτας τὴν διοίκησιν τῆς κοινωνίας, εἰς τοὺς βασιλεῖς τὴν διεύθυνσιν τῶν βασιλείων, αὐτὴ ἔκαμε τοὺς πλουσίους διὰ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτοὺς τὴν φροντίδα τῶν πτωχῶν, καὶ δὲν τοὺς ἔδωσε περισσότερα ἀγαθὰ, παρὰ διὰ νὰ τὰ μοιράζουσι εἰς ἐκείνους ὅτινες καθυστεροῦνται, καὶ μὲ τὴν γενναιοτήτά των νὰ πληροῦν τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον ἡ δυστυχία ἔβαλλε μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν των.

(Ἐκ τοῦ ΚΑΜΒΑΡΕΣΟΥ.) Μ.

Η ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ.

Ἡ εὐεργεσία εἶναι βέβαιη ἡ πρώτη ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθεοργειῶν, διότι τοὺς μὲν εὐεργέτας ἀγαλλιάζει, τοὺς δὲ εὐεργετούμενους εὐφραίνει· αὕτη καταστένει γλυκυτέρους τοὺς κοινωνικοὺς δεσμοὺς, καὶ ὅσον ὁ εὐεργέτης ἐνεργεῖ εὐαγγελικῶς, δηλαδὴ ἐκτελεῖ τὴν εὐεργεσίαν ὀλιγότερον ἐπαισθητὴν εἰς τὸν εὐεργετούμενον, τοσοῦτον αὐξάνει τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον του πρὸς τὸν ἑαυτὸν του· ὁ δὲ εὐεργετούμενος κηρύττων τὴν εὐεργεσίαν του, δεικνυόμενος εὐγνώμων, ἐπεκτείνει τὸ εὐεργετικὸν πνεῦμα. Καθ' ὅποιονδήποτε ἔποψιν θεωρηθῇ ἡ εὐεργεσία, παρουσιάζει τὸν ἑαυτὸν τῆς ὡς τὸ μόνον σωτήριον μέσον πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνθρωπίνου εὐδαιμονίας.

Ἡ εὐεργεσία λ. χ. τοῦ Κωμικοῦ Κουὴν πρὸς τὸν περιβόητον ποιητὴν Τόμψων, εἶναι καθ' ὑπερβολὴν θυμαστὴ, καθότι ἂν καὶ σύνδεσμος συγγενείας ἢ φιλίας δὲν ὑπῆρχε μεταξύ των, οὔτε ἀτομικῶς ἐγνωρίζοντο, ἔσωσε ὁ Κουὴν διὰ τῶν χρημάτων του τὸν ἐκλεκτὸν τοῦτον ἄνδρα ἀπὸ τὰ δεσμὰ, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ πιστωταὶ του τὸν περιορίσαν, μὴ δυνάμενος νὰ τοὺς πληρώσῃ τὰ ὀφειλόμενα· τὸν ἔσωσε, λέγω, διὰ τὴν μόνον αἰτίαν ὅτι ἀνέγνωσε τὰ συγγράμματά του. Ἀλλὰ τῆς εὐεργεσίας τὸ μεγαλεῖον δὲν περιορίζεται εἰς μόνον τὰς χρηματικὰς βοηθείας, διότι εὐεργέται τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οἱ κοπιᾶσαντες νὰ τὸν συγκατακλήσουσι εἰς βίον κοινωνικόν, εὐεργέται οἱ σώσαντες αὐτὸν διὰ τῆς θρησκείας, τοιοῦτοι οἱ ἐφευρεταὶ τῶν γραμμάτων, οἱ κανονίσαντες τὰ τῆς γεωργικῆς, τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῆς τέχνης κτλ., οἱ ἐνεργήσαντες τέλος πάντων πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου ὑλικῶς ἢ πνευματικῶς, εὐεργέται καλοῦνται.

Ἀποδεδειγμένου ὄντος ὅτι ὅποιονδήποτε ἀνθρώπινος πράξις, ἀποβλέπουσα τὸ κοινὸν ὄφελος, εἶναι εὐεργεσία, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σὺν ἄλλοις ἡμεῖθα εἰς θέσιν νὰ συνευεργετούμεθα, διότι καὶ ὁ ἔσχατος δύναται νὰ ἦναι ὀφειλόμενος· καὶ ὅστις ἐξ ἡμῶν ἀποποιεῖται τὸ ἔργον τοῦτο, στερεῖται τὴν ἀγαλλίαν ἐκείνην ἧτις γεννᾶται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ εὐεργέτου ἐκ τῆς ἰδίας του πράξεως· διὸ, ἀνάγκη πᾶσα, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ εὐεργετῇ ἵνα εὐεργετηθῇ, καὶ οὕτω νὰ μακρυνόμεθα ἀπὸ τὸ ἀμάρτημα τὸ ὁποῖον ἀφεύκτως μᾶς ἐπιβαρύνει, μὴ καταγινόμενοι εἰς τὴν ἀρετὴν ταύτην.

Ἀπὸ τὰ εὐεργετικὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἔχει ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ εὐεργετῇ τὸν πλησίον του, εἶναι ἓν καὶ ἡ συμβουλὴ, ἧτις, γιναμένη μὲ γνῶσιν καὶ ζῆλον, προφυλάττει τὰ πταίσματα, καὶ διακόπτει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ νὰ προκαταρτῇ· μάλιστα τὸν διευθύνει πρὸς τὴν ἀ-

γαθοεργίαν. Τὸ μέσον τοῦτο οὔτε δύσκολον εἶναι, οὔτε στοιχίζει, οὔτε δικαιολόγημα ἔχει ὅστις δὲν τὸ βάνει εἰς πράξιν.

Ἄν δὲ εἰς πάντα ἄνθρωπον ἡ συμβουλή εἶναι εὐκολος, καθότι εὐκολώτερον εἶναι νὰ λέγῃ τις ἀπὸ νὰ κάμνῃ, πολλῶ μᾶλλον εἰς τοὺς σπουδάζαντας τὰ γράμματα. «Σεῖς λοιπὸν, Κύριοι, ὅσοι ἐδαπανήσατε καὶ χρήματα καὶ καιρὸν πρὸς ἀπόκτησιν τῶν γραμμάτων, τί σὰς «δυσκολεύει νὰ διηγήσῃς τὰς γνώσεις σας; Τὰ διηγήματά σας πρῶτον θέλουσιν ὠφελῆσαι τὸν ἑαυτὸν σας, τὰ τέκνα σας, τοὺς ἀδελφούς σας, καὶ ἔπειτα καὶ τὸν πλησίον σας· ὅτι εἰς τὴν γῆν ταύτην μίαν ἡμέραν θέλει ταφιάσωμεν τὰς σάρκας μας, δὲν εἶναι ἀμφιβολία· καὶ ὅτι ὡς ἡμεῖς κῦραμεν προετοιμασμένας, ὅταν ἐγεννήθημεν, ὕλικὰς καὶ πνευματικὰς τροφάς, μὲ τὰς ὑποίας ἐτρέφημεν καὶ ἐφωτίσθημεν, οὕτω ἡμεῖς χρεώσται νὰ ἀποδώσωμεν τὰς γνώσεις μας καὶ ἡμεῖς ἕκαστος κατὰ τὴν ἐκυτόν δύνανται, ὡς ἴδιον ἄσμφερον, ὡς ὀφειλόμενον.»

Ἡ ἀδιαφορία εἰς τὰ ἴδια ἡμῶν συμφέροντα βλάπτει τόσον, ὅσον ὠφελεῖ ἡ εὐεργεσία. Ἡ ἀδιαφορία θανατώνει τὴν κοινωνίαν περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς πολεμίους. Τὸ τί μὲ μέλει, εἶναι ὀλέθριον καὶ εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος τὸ προσφέρει. Ὁ Σόλων εἰς τὴν νομοθεσίαν του ἐτιμωροῦσε αὐστηρὰ τὸν μὴ μετέχοντα, ὑπὲρ ἢ κατὰ, τῆς πολιτείας. Μὴ, πρὸς Θεοῦ! δι' αὐτῆς μόνης τῆς λέξεως ἕκαστος σκάπτει λάκκον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου αὐτὸς πρῶτος θέλει πέσει. Δὲν ἤμεθα ἡμεῖς ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι μεμφόμεθα τοὺς μὴ μεθεξάντας εἰς ἀγαθὰ ἔργα; Δὲν ἐμακαρίσαμεν ὅσους ἴδαμεν ἢ ἀκούσαμεν ὅτι μὲ τὸν ὄβολόν των, μὲ τὴν παρηγορίαν των, μὲ τὴν συμβουλὴν των, ἔσωσαν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς πενίας; Διατί οἱ λόγοι μας νὰ μὴ συμφωνοῦν μὲ τὰς πράξεις μας; ὡς ἐδοθήσαμεν καὶ βοηθῶμεν τὸν ἀδελφόν μας ἐν καιρῷ πείνης, διατί νὰ μὴ τὸν προφθιάσωμεν καὶ εἰς τὴν ὑστέρησιν τῆς ἀνατροφῆς του; Ἄν διὰ νὰ γλυτώσωμεν τὴν ὕλην τόσον συντρέχομεν, διὰ νὰ μορφώσωμεν τὸ πνεῦμα ἀρμόζει νὰ ἀδιαφορῶμεν; Τὸ μέσον τὸ ὁποῖον ἀναγκαῖο εἰς τοῦτο εἶναι ἀσυγκρίτως μικρότερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον τοῦ ἐδώσαμεν ἄλλοτε. Μὲ μόνην τὴν συμβουλὴν μας δυνάμεθα νὰ τὸν φωτίσωμεν καὶ νὰ τοῦ ἐμπνεύσωμεν τὰ ἀληθινὰ του καθήκοντα, θρησκευτικὰ, πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ. Ὁ σπόρος οὗτος ἄς ἀρχίσῃ νὰ διαδίδεται ἀδιακόπως καὶ ποιικιλοτρόπως, καὶ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή, βοηθημένη ἀπὸ τὴν προσασίαν ἐκείνου ὅστις ἐμπνέει τὰ ἀγαθὰ ἔργα, θέλει μᾶς φέρει εἰς τὸ ποθοῦμενον.

Εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Ἰσλανδίαν, ἡ κατωτέρα τάξις τῆς κοινωνίας

της, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ συνδιαλέγεται, ὡς πρὸς τὰς ἐντοπίας της ἱστορικὰς γνώσεις, μὲ τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῶν λεγομένων ἐξευγενισμένων κοινωνιῶν. Καὶ τοῦτο πόθεν ἐπίγησεν; Ἔθος ἀρχαῖον εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους κατοίκους εἶναι, τὸ ἐσπέρας ὅταν αἱ οἰκογένειαι κλειόμεναι εἰς τὰς οἰκίας των καταγίνονται ἕκαστος εἰς τὴν ἴδιαν του ἐργασίαν, εἰς ἐξ αὐτῶν, καὶ τοῦτο εἰς ὅλας τὰς οἰκογενείας, ἀναγινώσκει διηγήματα ἱστορικῶδηκὰ, οἱ δὲ ἀκροαταὶ συζητοῦν ὅσα μέρη ἐκ τῶν ἀναγινωσκομένων γεννοῦν τινὰ ἀμφιβολίαν, καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου, ἐκ τῶν ἀπαλῶν ὀνύχων, τέκνα καὶ ὑπέρεται των φωτίζονται ἀνεπαισθήτως. Ἴδου τὸ μέσον τὸ μορφόνον τὸν ἀφώτιστον ἄνθρωπον.

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΟΠΟΣ.

Θάλασσαν προσηγόρευον οἱ Ἑβραῖοι πᾶν εὐρὸ μέρος ἐξ ὕδατος, ἐκ τούτου δὲ ἀπαντῶμεν ὅτι αἱ λίμναι ἐκεῖναι τοῦ Ἁγίου Τόπου αἱ ἀπαιτοῦσαι τὴν μερικὴν ἡμῶν μελέτην, ὠνομάσθησαν ἐπίσης θάλασσα.

Ἡ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐκτεινομένη πέραν τῶν Ἀνατολικῶν κρασπέδων τῆς Γαλιλαίας, ἔλαβεν ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα τοῦτο. Τὸ πάλαι ἐγνωρίζετο ὑπὸ τὸ ὄνομα «θάλασσα τῆς Κινερέδ (Ἀριθμοὶ Κ. δ'. 44.) ἢ Κινερέδ,» διὰ τὸ νὰ ἐκεῖτο πλησίον πόλεως τινος ὁμονόμου, εἰς δὲ τοὺς μετέπειτα χρόνους ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεννησαρέτ. Προσαγορεύεται ἐπίσης «θάλασσα τῆς Τυβεριάδος» ἐκ τῆς γείτονος πόλεως Τυβεριάδος.

Τὸ μήκος αὐτῆς ἐστὶ 42 ὡς ἐγγίστα σταδίων, κύκλω δὲ αὐτῆς ἀνήρτηνται ὕψηπεταῖς λόφοι οἵτινες, ὡς περιγέγραπται, παρισώσι σκηνὴν ὄντως ἐξαισίου καλλονῆς· ἐκ δὲ τῶν μεταξύ τῶν λόφων κρημνῶν, κατέρχονται ἐπὶ τῆς λίμνης βίαιοι ἄνεμοι, οἵτινες καθιστῶσι κινδυνώδη τὴν ἐν αὐτῇ θάλασσοπορίαν. Τοιαύτη, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ὑπῆρξεν ἡ τρικυμία ἣτις αἰφνιδίως ἠγέρθη ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν ἀφύπνωσε ἐν τῷ πλοίῳ· «ὃ δὲ ἐγερθεὶς, ἀναγινώσκωμεν, ἐπέτιμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι τοῦ ὕδατος, καὶ ἐπαύσαντο καὶ ἐγένετο γαλήνη.» (Λουκᾶς Κ. δ'.) Τὸ πάλαι διάφοροι πόλεις ἐκείναι παρὰ ταῖς ἀκταῖς τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας, ἐνθα καὶ ἐρείπια τινὰ ἀπαντῶνται σήμερον, τῶν ὁποίων ὀλίγην γνῶσιν ἔχομεν. Ἡ μόνη πόλις σημασίας τινὸς μέχρι σήμερον διαμείνασα, ἐστὶ ἡ Πόλις τῆς Τυβεριάδος, Ταβαρί ἀποκαλουμένη ὑπὸ τῶν Ἀράβων· καίτοι δὲ αὕτη περισοιχεῖται κατὰ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς ὑπ' ἐνὸς τείχους, λελατομη-

μένων λίθων, οὐχ ἦττον ὅμως λέγεται ὅτι δυσκόλως ἀξιοῖ τοῦ ὀνόματος πόλεως.

Ἡ λίμνη ἀφθονεῖ εἰσέτι ἰχθύων, ὡς ὅτε οἱ ἀπόστολοι παρήτησαν τὰ δίκτυά των ἵνα γίνωσι «ἀλιεῖς ἀνθρώπων.» Νέος τις ὅμως περιηγητῆς ἀναφέρει ὅτι εἶδε μόνον μίαν λέμβον ἀλιείας, καὶ ταύτην σχεδὸν εἰς ἐρείπια, καὶ ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ μισθόνων ἀνθρώπος τὴν ἀλιεῖαν ἐξέριπτε τὰ δίκτυα αὐτοῦ πέραν τῶν ὄχθων. Ἡ ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ἐστὶ μεγίστη τις λίμνη κειμένη εἰς ἀπόστασιν 20 ὡς ἔγγιστα ανατολικῶς τῆς Ἱερουσαλήμ σαδίων. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς Γραφαῖς θάλασσα τῆς πεδιάδος, (Δευτερονόμ. Γ. 17. ε.) ἐπειδὴ ἔκειτο ἐν μέσῳ κοιλάδος τινὸς παρὰ τῷ μεσημβρινῷ μέρει τῆς ὁποίας ἦν πεδιάς. Ἐνίοτε διακρίνεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄλμυρὰ θάλασσα. (Δευτερονόμ. Γ. 17.) ἔνεκα τῆς καθ' ὑπερβολὴν ἀλμυρᾶς καὶ πικρᾶς γεύσεως τῶν ὑδάτων τῆς. Ἐπίσης ἀναγινώσκουεν περὶ τῆς ἀλμυρᾶς θαλάσσης Ἀνατολικῶς (Ἀριθμοὶ λδ') καὶ ἡ Ἀνατολικὴ θάλασσα. (Ἰεζεκ. ις.) Ἐν δὲ τοῖς νεωτέροις χρόνοις γνωρίζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Νεκρὰ θάλασσα ἔνεκα τῆς γαληνιαίας καὶ στασίμου καταστάσεως τῶν ὑδάτων τῆς. Μόλις ἐν δένδρον ἢ φυτὸν δύναται νὰ θωρηθῆ, ζῶα ἐπομένως καὶ πουλία οἰουδήποτε εἴδους σπανίως ἀπαντῶνται ἐν τοῖς περιχώροις, ἅτινα παρισῶσι θῆαν ὁμοιοθανάτου οἰγῆς· ὅτι δὲ ἀνθρώπινον σῶμα δὲν δύναται νὰ πλεύσῃ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ πουλίον νὰ ἐγγίῃ ἀσφαλῶς τὴν ἐπιφάνειάν τῆς, ὡς ἡ ἀρχαία παράδοσις διεκράτησε, στερεῖται διόλου βάσεως.

Ὁ Ἑβραῖος Ἱστοριογράφος ἀναφέρει ὅτι τὸ μὲν μήκος τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης ἐστὶ 75 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος 49· ἐπιθωρηθεῖσα ὅμως ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὐρέθη νὰ ἦναι 45 μόνον σταδίων ἀπὸ Βορρᾶν εἰς Μεσημβρίαν, ἀπ' Ἀνατολᾶς δὲ εἰς Δυσμὰς 44 κατὰ τὰ εὐρύτερα αὐτῆς μέρη. Παρὰ τῇ λίμνῃ, εὐρίσκεται ψυχμῶδες τις κοιλάς καὶ κλίνη χειμάρρου τινὸς ἐκτεινομένου μεσημβρινόθεν εἰς σταδίων ἀπόστασιν, ἵσως δὲ ἐπὶ Ἰωσήφ ὁ χειμάρρος οὗτος ἀπῆρτιζεν μέρος τῆς λίμνης. Τὸ βάθος αὐτῆς διαφέρει εἰς πολλὰ μέρη, εἰς τινὰς μάλιστα θάλασσας ἐστὶ τοσοῦτον μέγα, ὥστε ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ καταμέτρησις του. Αἱ εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰς ὄχθας εὐρισκόμεναι θερμαὶ πηγαί, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀκταῖς ἀφθονοῦντες μέλαιναί καὶ θεικδοεῖς λίθοι, σαφῶς ἐνδεικνύουσι ὅτι ἡ Νεκρὰ θάλασσα ὑπῆρξεν ἡ σικνή μεγάλης τινὸς ὑφαιστίου ἐκκρήξεως.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶν Scripture Geography.) . . .

(Ἐκ τῆς Illustration, Γενικῆς Ἐφημερίδος τῶν Παρισίων, τῶν 19 Νοεμβρίου 1859.)

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ.

ΑΡΜΑΝΔΙΟΣ ΔΑΒΙΔ,

Ἐσχατόγηρος τῶν Παρισίων, καὶ στρατιώτης τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ.

Ὁ ὑπέργηρος τῶν Παρισίων, καὶ τελευταῖος στρατιώτης τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ, ἐστὶ ὁ γέρον οὗτος, ὅστις συνήθως ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ Σαπέλ, (Chapelle), ζητῶν νὰ διαθερμάνῃ τὰ ἀπονεαρκωμένα μέλη του εἰς τὰς ζωογόνους ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

Ὁ πρεσβύτες Ἀρμάνδιος, γεννηθεὶς ἐν Ρίσμόνδφ (Μοζέλ) τῇ 30 Νοεμβρίου 1750, προσεγγίζει ἤδη τὸ 110 ἔτος.

Οὗτος εἶναι ἀνὴρ μεσαίου ἀναστήματος, ἰδιοσυγκρασίας αἰμοχολώδου, (bilioso-sanguin.) καὶ εὐσάρκου κατασκευῆς. Καίτοι δὲ, εἰ καὶ πολλὰς ὑποσησάμενος κινδυνώδεις νόσους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας του, οὐχ ἦττον ὅμως μετὰ ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν παρέλευσιν, χαίρεται ἀκαμάζουσαν ὑγίαιαν. Ἡ ὄρασις ἐστὶ καλὴ, καίτοι ὀλίγον τι πρεσβυτικὴ, ἡ ἀκοὴ ἀνέπαφος, ἡ φωνὴ βαρύφθογγος καὶ εὐήχος· εἶναι πάνυ ἐπιδέξιος εἰς τὰς χεῖρας, οὐ τρέμει εἰμὴ ὀσάκις βαδίσει ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἔνεκα δὲ βεβόαιως αἰσθήματος ὑπερφανείας κατασκευάζει ζωγραφικὰς σκάρας. (appuie-mains.) Τί λέγω! αὕτη ἡ μικρὰ βιομηχανία, μετὰ παρέλευσιν τοσοῦτων πολυαριθμῶν ἐτῶν, ἐστὶ ὁ ἐπιούσιος ἄρτος του. Οὗτος, νέος ἐτι ὢν, κατετάχθη εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', εἶτα εἰς ἐκείνα τοῦ Λουδοβίκου ΙΖ', καὶ τῆς Δημοκρατίας ἄχρι τοῦ 6' ἔτους· ὅπου, μετὰ εἰκοσιοκταετῆ ὑπηρεσίαν, καὶ μετὰ τεσσαράκοντα τραύματα ἃ ὑπέστη, ἐγένετο ἀτόμιθος, τεθείς εἰς τὴν τῶν ἀπομάχων μετρίαν ἐπιχορήγησιν ὑπὸ τῶν 165 φράγκων.

Τὸ δὲ παρελθὸν ἔτος, ἡ φιλόσοργος μέριμνα τοῦ Αὐτοκράτορος, τῷ ἐξησφάλισε ἐνιαύσιον βοήθειαν 120 φράγκων.

Ἡ ἐπιχορήγησις του λοιπὸν αὕτη, ἀναβαίνουσα τὸ ποσὸν τῶν 285 φράγκων, εἶναι ἀναμφιέκτως ἀνεπαρκὴς διὰ τὰς ἀνάγκας του· καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑποχρεοῦται νὰ ἐλπίζῃ εἰσέτι εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἡ ἀδυναμία του, ἥτις καθ' ἐκάστην ἐπαυξάνει, ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ γίνεταί ὠφέλιμος διὰ τῶν ἐργασιῶν του τῶν ζωγραφικῶν καλαμῶν· ἡ σχεδὸν πάντοτε κενὴ ταμβακοθήκη του, καὶ ἡ ἀνάγκη μιᾶς ὑγειοῦς θροφῆς, καὶ ὀλίγου πυρὸς, ἀναγκάζουσι τὰ δι' αὐτὸν ἐνδιαφερόμενα ὑποκείμενα ἵνα ἀνοίξωσι ὑπὲρ αὐτοῦ συνδρομὴν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς

ἐφημερίδος Ἰ Illustration, καθικτεύοντα συνάμα πάντα ἄνθρωπον, συναισθανόμενον τὴν τύχην τοῦ πρεσβυτέρου τούτου τῶν ἡμετέρων στρατιωτῶν, ὅπως συνανῶσθαι τὴν προσφορὰν του μετὰ τῶν ἡδὴ τεθεισῶν.
(Μετάρρασις ὑπὸ Σπυρίδωνος Π. Παλαδίνου Ζακυνθίου.)

— — — — —
ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΗΛΙΚΙΑΙ.

Τὴν πλήρη ἀθωότητα καὶ ἀπαθὴ νηπιότητα διαδέχεται ἡ μάλλον πρὸς τὰ ἐλαττώματα, ἢ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐπιρρέπτης νεότης, ἥτις εἶναι ἀνίσχυρος, φιλήδονος, ἐχθρὰ τῆς σπουδῆς, ἐς ἐρημνὴν συμβουλῶν, τὸ δὲ χεῖριστον, σκόπτρια καὶ ἐναντία τῶν νοουθεσιῶν. Ἀκολούθως βραίνει ἡ ἡθικὴ ἡλικία, ἥτις εἰς μυσίας καὶ παντοσείδει; ἐπιθυμίας τείνουσα, ποτὲ μὲν χαλαρόνει ποτὲ δὲ ἀνασύρει τὸν χαλιὸν τῆς αἰδοῦς καὶ ἀβέβαιος περὶ τοῦ τί ὀφείλει σταθερῶς ἢ ἀκολουθήσῃ, διατρέχει προπετῶς τὴν ὁδὸν τῆς κακίας, καὶ βραθύμως τὴν τῆς ἀρετῆς, ἀχρὶς οὐ φθάσῃ, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ, εἰς τὴν μεγαλεπήβολον καὶ βρωμαλέαν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν. Μόλις δ' ἐνταῦθα φθάσει, αὐτίκα παρατηρεῖται ἄπειρος πραγμάτων κίνησις, ἔτερα δὲ ἦθη καὶ ἔτερα ἐπιθυμίας ἀναφύονται. Ἡ ψυχὴ ἀπὸ τῶν ἐπικινδύνων τῆς νεανικῆς ἀκμῆς λαβυρίνθων ἐξερχομένη, καὶ αὐτεξούσιος ἡδὴ οὐσα, βδελύσσεται τοῦ παρελθηθέντος, ὡς δεῖ χρᾶται τὸ παρὸν, καὶ εὐκρινῶς περὶ τοῦ μέλλοντος συλλογίζεται. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ ὁ ἄνθρωπος ἀποστρέφεται τὸν στυγερὸν τῆς κακίας βάραθρον, καὶ εἰς ποτὲ εἰς τι ἀμάρτημα ὑποπέσῃ, παντὶ σθένει προσπαθεῖ, ἵνα ἐν τῷ κρυπτῷ αὐτὸ διαμείνῃ· ἐν δὲ τῷ φανερῷ λαμβάνει ὡς ἀρωγὸν τὴν ὁδὸν τῶν ἀρετῶν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ βραβευθῇ παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Γενόμενος ὅθεν ἐραστῆς τῶν τιμῶν καὶ τοῦ πλοῦτου, συνεργεῖ πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῶν, προσποιοῦμενος φιλίας, ὑποκρινόμενος ὕβρεις, καὶ καθ' ὅλα εὐχαρισούμενος εἰς τὴν φειδωλήν. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν διαφόρων τούτων μερίμων διακειμένου, ἄφνω καὶ ἀνεπικαισθήτως ἐπέρχεται τὸ ταλαιπαθὲς καὶ ὀδυρτικὸν γῆρας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὀχληρὸν βᾶρος, ἐγκωμιάζων τὸ παρελθόν, ἐπιλαμβανόμενος τοῦ παρόντος, καὶ ὑπὸ παντὸς πράγματος ὀχλούμενος, καταπίπτει ὑπὸ τὸ βαρυνθὲς δρέπανον τοῦ λαθιφθόγγου θανάτου, καὶ εἰ μὲν ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς ζωῆς αὐτοῦ καλῶς καὶ κατὰ τὰς θεοσδότους ἐντολάς ἐπράξατο, ἀπολαμβάνει τὰ εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία πρὸ καταβολῆς κόσμου παρασκευασθέντα αὐτῷ ἀγαθὰ. Ἐάν δὲ ἀπ' ἐναντίας ἐν κακίᾳ καὶ διαφθορᾷ ἐβίωσατο, ἀποπέμπεται εἰς τὰς τρομακτικὰς ἐκεῖνας ταρταρίας φάραγγας, ἐνθα αἰωνίως ἔνεστι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

Ο ΑΓΥΡΤΗΣ.

Ἐάν δὲν ἐξεύρης τί εἶναι ὁ ἀγύρτης, δὲν σημαίνει τίποτε· οὔτε ἤθελεν εἶσθαι μεγάλη τις ζημία, νὰ μὴ μάθῃς ποτέ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται κἀνεὶναι καιρὸν νὰ πέσῃς εἰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐάν δὲν ἦσαι προειδοποιημένος, διὰ τοῦτο θέλω κατὰ δύναμιν σ' ἐξηγήσειν τί εἶναι ὁ ἀγύρτης, ὥστε, γνωρίζων τὸν κίνδυνον, νὰ προφυλάττεσαι.

Ἀγύρτης, λοιπὸν, ἢ ἱατροκάπηλος, εἶναι, ὅστις πολλάκις ἐπιχειρεῖ νὰ θεραπεύῃ ἀσθενείας μὲ τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον οὐδεὶς ἄλλος δύναται· μὲ εἰδικὸν τι ἱατρικόν, εἰς αὐτὸν μόνον ἐγνωσμένον. Θέλεις νὰ διακρίνῃς ἀγύρτην ἀπὸ ἱατρὸν πεπαιδευμένον, καὶ χειρουργὸν ἔμπειρον; Προφανέστατον αὐτοῦ γνώρισμα εἶναι, ὅτι μεταχειρίζεται τὰ ἴδια μέσα πρὸς θεραπείαν ἀσθενειῶν παντάπασι διαφόρων, καὶ πολλάκις ἐκ διαμέτρου ἐναντίων. Αὕτη δὲ εἶναι μία τόσον ἀναίσχυντος ἀγυρτεία, ὥστε δικαίως ἐμπορεῖ τις ν' ἀμφιβάλλῃ, ἂν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τόσον ἀπλοῖ, ὥστε νὰ μὴ βλέπωσι τὴν ἀπάτην ἀλλὰ, μ' ὅλα ταῦτα, τοιοῦτοι ἄνοες ὑπάρχουν, καὶ πολλοί. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ μὴ πράττῃς καὶ σὺ ἀφρόνως ὡς οἱ τοιοῦτοι, θέλω προσπαθήσειν νὰ σὲ ἀποδείξω, ὅσον ἀπλοῦστερα δύναμαι, πόσον ἀνόητον καὶ ἐνταυτῷ κακὸν εἶναι νὰ ζῆλῃ τις νὰ ἱατρεύῃ ἀντικειμένας ἀσθενείας μὲ τὰ ἴδια μέσα.

Ἰπόθετες ὅτι τρία παιδιά ἤθελαν νὰ κάμωσι τρία πράγματα, τὸ μὲν νὰ πυρώσῃ τὰς χεῖράς του, τὸ δὲ νὰ πετάξῃ τὸ πέτασμά του, καὶ τὸ ἄλλο νὰ σβέσῃ τὴν δίψαν του· ἐγὼ δὲ τὰ ἐδιόριξα ἀφεύκτως νὰ ἀνάψωσι μίαν καλὴν φωτίαν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ καθὲν ἐξ αὐτῶν τὴν ἐπιθυμίαν του. Καὶ τυφλὸς βλέπει ἐδῶ ὅτι, ἂν καὶ τοῦ πρώτου ἢ ἀναφθῆῃσα φωτία θέλει θερμάνειν τὰς χεῖρας, οὔτε τοῦ δευτέρου ὅμως τὸ πέτασμα θέλει πετάξῃ, οὔτε τοῦ τρίτου τὴν δίψαν θέλει σβέσειν· ἐγὼ δὲ ὁ συμβουλάτωρ ἤθελα δικαίως κριθῆναι ἀξιογέλαστος καὶ ἀξιοκαταφρόνητος.— Ὅχι ὀλιγώτερον ἀξιογέλαστοι καὶ ἀξιοκαταφρόνητοι εἶναι ὅλοι οἱ ἀγύρται τοῦ κόσμου, οἵτινες θέλουν νὰ θεραπεύωσι διαφόρους ἀσθενείας μὲ τὸ αὐτὸ ἱατρικόν.

Ἄς ὑποθέσωμεν πάλιν τρεῖς ἀσθενεῖς· τὸν πρῶτον λειποθυμημένον ἀπὸ ἀδυναμίας καὶ κόπον, τὸν δεύτερον πάσχοντα ἀπὸ ρευματισμοῦ, καὶ τὸν τρίτον ἀπὸ ἐσωτερικῆν τινα φλόγωσιν· ἐμὲ δὲ τοσοῦτον ἄφρονα, ὥς νὰ ζελήσω καὶ τοὺς τρεῖς νὰ τοὺς ἱατρεύσω, δίδων εἰς ἕκαστον αὐτῶν ποτήριον κρασίου. Τώρα ὁ οἶνος τοῦ μὲν πρώτου ἀσθενοῦς δύναται νὰ ζωογονήσῃ τὰ ἀδυνατήσαντα πνεύματα· ἀλλὰ δὲν εἶναι διόλου πιθανὸν νὰ ἀναλάβῃ ὁ ρευματικὸς· ὅσον δὲ διὰ τὸν

τρίτην, τὴν ἀπὸ φλόγῳσιν πάσχοντα, δύναται καὶ θάνατον νὰ τοῦ προξενήσῃ. ἤθελες δὲ εἰς τοιαύτην περίστασιν μ' ἐπαινέσειν διὰ τὴν γνώσιν καὶ καλοσύνην μου, ἢ μὲ κατηγορήσειν μάλλον διὰ τὴν ἀμάθειαν καὶ σκληρότητά μου; βέβαια ἤθελες μὲ ἀποφεύγειν ὡς εἰς τὸ κερρον ἐπικινδύνον. Ὁμοίως ἀπόφευγε τοὺς ἀγύρτας.

Ἡ ἀναίδεια τῶν ἀγυρτῶν εἶναι σχεδὸν ἀνυπόφορος. Ὁ ἓνας ἐπαγγέλλεται νὰ ἰατρύῃ σχεδὸν πᾶσαν ἀσθένειαν ἀνθρωπίνην μὲ ὀλίγας φιάλας ἰατρικοῦ, τὸ ὅποιον, εἰς πολλὰς περιστάσεις, οὔτε βλάπτει οὔτε ὠφελεῖ· ἐνῶ ἄλλος μεγαλαυχῶν ἐπιχειρεῖ τὸ ἴδιον μὲ κουτίον καταπότια! Εἰς τοιαύτην ἀναίδειαν δὲν ἀνήκει παρὰ ἐμπαιγμὸς καὶ περιφρόνησις· ἀλλὰ τίς ἔχει καρδίαν νὰ γελάῃ εἰς τὰ τοσαύτης βλάβης πρόξενα; Ὅταν ὁ ἀγύρτης καταπειθῇ ἄθλιον τινὰ πάσχοντα ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὰ ἀνωρελῆ ἢ καὶ βλαβερά ἴσως, ἰατρικὰ του, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ ἰατρῶν ἢ χειρουργῶν ἐμπειρον, παίξει μὲ τὴν ζῶην καὶ θυσιάζει τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς ἀνθρώπου!

Ἐάν ποτε ὀπωσθήποτε ἀσθενήσῃς, μὴν ὑπάγῃς εἰς ἀγύρτην, ἀλλὰ φεῦγέ τον ὡς τὴν πανώλην· ὑπάγε ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς ἓνα, ὅστις ἐξώδευσε τὰς ἡμέρας του εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἰατρικῶν γνώσεων. Δὲς εἰς αὐτὸν τὰ ἀργύριόν σου, καὶ μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἔλπιζε εἰς τὴν βοήθειάν του. Μάλιστα, ἂν δὲν ἔχῃς χρήματα, μὴ λυπηθῇς δι' αὐτὸ τοῦτο· διότι, ἂν καὶ οἱ ἀγύρται ὀλίγον εὐχαριστῶνται νὰ δίδωσι τὰς συμβουλὰς των χάρισμα, πολλοὶ φρόνιμοι καὶ καλοὶ ἰατροὶ καὶ χειρουργοὶ στοχάζονται χρέος αὐτῶν ὄχι μόνον ἀμισθὶ νὰ συμβουλευώσιν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίων των νὰ βοηθῶσι καὶ νὰ περιθάλπωσι τοὺς πτωχοὺς νοσοῦντας.

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ ΜῆΝΑ.

Εἰς τοὺς 622 τὸν Ἰούλιον Μῆνα.—Ὁ Μωάμεθ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Μέκκαν, καὶ ἐφυλάχθη εἰς τὴν Μεδίνην. Αὕτη εἶναι ἡ ἐνδοξότερα ἐποχὴ τῶν Μωαμεθανῶν, καὶ τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι ΕΓΙΡΑ, λέξις Ἀραβικὴ, ἣτις δηλοῖ φυγὴν. Ἡ Ἐγίρα εἶναι δι' αὐτοὺς ὡς εἰς ἡμᾶς ἡ τοῦ Σωτῆρός μας, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀριθμοῦν τὰ ἔτη.

Εἰς τοὺς 1139 τὸν Ἰούλιον Μῆνα.—Ὁ Ἰνοτσέντος, Πάπας ἐθεμελίωσε τὸ βασίλειον τῶν δύο Σικελιῶν.

Εἰς τοὺς 1815 τὸν Ἰούλιον Μῆνα.—Ὁ Ναπολέων, μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, ἐφυλάχθη εἰς τὸ βάθος τοῦ Ἀγγλικοῦ πλοίου ἐπινοηματοζομένου ὁ Βελεροφόντης.

Ἀθῆναι, τῆ 14 Ἰανουαρίου 1860. Ἑ. Ἑλλ.

Ἀκριβέ μοι γίλε.

Σοὶ εὐχομαι νὰ διελθῇς τὸ νέον ἔτος ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ καὶ πλήρει εὐημερίᾳ. Ὅσον λύπην ἔλαβον, ὅταν, ἐπὶ τοῦ ἀτμοκινήτου, ἀποχαιρετῶν τὴν γεννέτεραιαν ἡμῶν γῆν τῆς Κεφαλληνίας ἀπεχωρίζομένη τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μας, ἄλλαν τόσῃν αἰσθάνομαι, ἤδη, εὐχαρίστησιν, πρώτην φοράν, εἰσερχόμενος εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἔθνους μας, τὴν ἀρχαίαν ταύτην ἐστίαν τῶν φῶτων, καὶ εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ φιλοξένων καὶ εὐπροσηγῶρων ἀνθρώπων, πρὸς οὓς, θέλω πάντοτε, εὐγνωμονεῖ διὰ τὴν ὁποίαν ἀπάντησα παρ' αὐτοῖς φιλόφρονα ὑποδοχὴν. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς, φίλε μου, πόση χαρὰ μ' ἐκυρίευσεν ἀναλογιζόμενος ὅτι βαδίζω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου ἐξ οὗ ἀνεβλάστησαν τόσοι μεγάλοι νόες καὶ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ ζῶνται ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας μοὶ ἐπροξένησεν ἡ μαγικὴ θέα τῆς κλεινῆς ταύτης χώρας ὑπῆρξαν λίαν εὐάρεστοι.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν εἶναι, ὡς κάλλιστα γινώσκεις ἐκ τῆς Γεωγραφίας, μεσόγειος, μὲ ὠραῖον ὄριζοντα καὶ εὐκρατον κλίμα, καὶ κεῖται μεταξὺ ἀνθοσολίστων πεδιάδων περιστοιχουμένων ὑπὸ ἀλύσσεως ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων ὄρεων, ἐν οἷς, μακρόθεν διακρίνεται ὁ υπερήφανος Ἑλικὼν—ἡ ἀρχαία αὕτη τῶν Μουσῶν ἔδρα, εἰς τὴν ὁποίαν, μ' ὅλις τὸ σκότος τῆς Τουρκικῆς δουλείας ἐπεσκίασε τὰς Ἑλληνικὰς πεδιάδας, κατέφυγον τὰ μεγαλουργὰ τῆς παιδείας φῶτα, τὰ ὁποῖα διέμειναν ἐκεῖ κεκρυμμένα μέχρι οὗ ἀνέτειλεν ἡ ἐνδοξὸς τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας ἡὼς, καὶ δὲν διεδόθησαν, εἰμὴ, ἀφοῦ τὰ πυκνὰ καὶ ζοφώδη νέφη τοῦ Ὀθωμανισμοῦ διεσκεδάσθησαν ὑπὸ τοῦ διασχισαντος αὐτὰ φαινοῦ ἡλίου τῆς ἐλευθερίας.

Αἱ Ἀθῆναι ὁμοιάζουσι πόλιν καθ' ὅλου Ἑυρωπαϊκῆν. Αἱ πλεῖστοι τῶν οἰκοδομῶν τῆς εἰσὶ νεόδμηται, τοῦ τελευταίου τῆς ἀρχιτεκτονικῆς συρμοῦ, καὶ οἱ δρόμοι τῆς ἀριστὰ κατεσκευασμένοι. * Ἡ παιδεία, ἐνταῦθα, προσδεύει καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς. Ἡ δὲ βιομηχανία, ὁσημέραι, καὶ αὕτη ἐμφυχοῦται. Καὶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, κολακεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι, ἡ πόλις αὕτη δικαίως διεγείρει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν περιέργειαν τῶν μετὰ εἰκοσαετῆ ἀπελευθέρωσιν ἐπισκεπτομένων

* Δὲν ἔχω τὸν ἀνάλογον ὕλικὸν καιρὸν ἵνα σοὶ γράψω τὰ περὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων αὐτῆς, ὡς καὶ τὰ περὶ τῶν καθ' ἑκάστην γινομένων ἀνασκαφῶν, ἐν αἷς ἀνακαλύπτονται λαμπρὰ καὶ πολλοῦ λόγου ἄξια μνημεῖα, μαρτυροῦντα τὴν πρόδοον τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ.

αὐτὴν ξένων περιγητῶν, ὄχι τόσον, ἔνεκα τῆς εὐδαιμόνου καταστάσεως ἐν ἧ σήμερον διατελεῖ, διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι πόλεις καλλίτεραι τῶν Ἀθηναίων, ὅσον, διὰ τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς, τοσοῦτους διελθούσα κινδύνους, ἔφθασεν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν προόδου. Καὶ τῶν-τι· αὐδὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον, φίλε μου, πῶς αὕτη ἡ πόλις δύναται αὖν νὰ ὀνομάζεται εὐρωπαϊκῆ, ἐνῶ πρό τινων ἐτῶν εἶχε κατεδαφισθῆ ὑπὸ τῶν βαρβάρων, καὶ δὲν ἐφαίνοντο ἐπ' αὐτῆς παράξ ὀλίγα κλείψανα ἐρείπιων κεκαλυμμένα ὑπὸ σωροῦ ὀστέων καὶ ἔθαμμένα μὲ αἷμα, τὸ ὅποιον φεῦ! εἰσέτι ἀχνίζει ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν τούτων χωμάτων;» Ἐπιθυμῶ, πάντοτε, νὰ μαθάνω περὶ τῆς υἱείας σου. Νομίζω, μάλιστα, ὅτι ἐν ταξείδιον ἕως ἐδῶ, μακρὰν τοῦ νὰ σὲ βλάψῃ, ἤθελε, τὰ μέγιστα, σὲ ὠφελήσει.

Ἰγίαινε
Ὁ φίλος σου . . .

ΖΗΝΩΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ.

Νεανίσκος τις Ἀθηναῖος, φοιτήσας πολὺν χρόνον εἰς τὸ διδασκαλεῖον Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως, ἐνὸς τῶν ἐνδοξοτέρων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐπανῆλθεν ἐν τέλει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ· αἶμα δ' ἀφικόμενον, ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὸν ἠρώτησεν· «εἶπέ μοι οὖν, καὶ τί ἔμαθες ἐκ αὐτῶν τοσοῦτων σπουδῶν σου;» «Ἐλὼ σὺς δεῖξει διὰ πράξεως, ἀπεκρίθη αὐτῷ, καὶ ἐσιώπησεν. Ἐνόει αὐτὸς νὰ δηλοποιήσῃ διὰ τοιαύτης βραχείας ἀπαντήσεως, ὅτι ἡ φιλοσοφία περὶ τὴν ὁποίαν ἐσπούδασε, τὸν εἶχε διδάξει τὸ καλῶς πράττειν καὶ οὐχὶ τὸ μέγα φρονεῖν ἐπὶ ταῖς γνώσεσιν αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ πατὴρ ἐκλαβὼν ὡς ἐλάττωμα ἀγνοίας ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν αἰφνηδίαν σιωπῆν τοῦ υἱοῦ· «φεῦ! τοῦ ταλαιπώρου ἔφη, μάτην λοιπὸν ἔδαπάνησας τὸν καιρὸν σου; «Ἐστάθη ματαῖα λοιπὸν ἡ τσοαύτη δαπάνη, ἦν τινα διὰ τὴν ἀνατροπὴν σου κατέβαλον;» Οὗτοι δὲ οἱ λογισμοὶ ἐξάπτοντές τον ἀπ' ἀρχῆς περισσότερον καὶ ἀνεγείροντές του τὴν ὀργήν, προσεπέλασε τῷ νεανίσκῳ καὶ θηριωδῶς ἔπαιεν αὐτόν. Αὐτὸς δὲ δι' εὐσθεοῦς προσώπου ἐδέχετο τὰ ραπίσματα, χωρὶς νὰ δώσῃ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἀγανακτικῆς ἢ ἀλγους. Ὁ πατὴρ ἔκθαμβος ἐν τοιαύτῃ εὐσθεσίᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ, ἠσθάνθη ἑαυτὸν πέραν τοῦ πρέποντος ἐγκαταλελειμμένον ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Ὁ υἱὸς ὁρῶν αὐτὸν κεκοπασμένον, «ἰδοὺ ὦ πάτερ, ἔφη αὐτῷ, ὅπερ ἔμαθον ἐν τῷ διδασκαλεῖῳ τοῦ Ζήνωνος.»

Εἰς υἱὸς δὲν δυσχυεῖ παντελῶς, ἐάν διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ φθάσῃ, νὰ ἐξοπλίσῃ τὴν ὀργήν ἐνὸς πατρός.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.) Σπυρίδων Α. Σκιαδᾶς.

ΤΟ ΣΥΓΝΗΣΜΑ.

—Τ' ἀθῶο πουλάκι
Ὅποταν χαράζει,
Καὶ στάει τὸ κλαδάκι
Γιομάτο δροσιά·

Τὸ τέρι κεντίζει
Γιὰ νὰ τὸ ζυπνήσῃ,
Καὶ μ' ἔρωτα ἀρχίζει
Τσ' ἀγῆς τὴν λαλιά.

Τὸ τέρι ποῦ ἀκούει,
Μὲ πῶθο ἐζυπνάει,
Στὰ δάση πετάει,
Εἰς τὰ ἔρμα βουνά.

Κ' ἐγὼ σὰν πουλάκι
Γλυκὰ τραγουδάω,
Μὰ δὲ σὲ ζυπνάω
Μαρθένα γλυκειά.

Ἄσὰν τὸ πουλάκι
Στὰ ὠραία σου χεῖλη
Ἄθῶο φιλάκι
Σοῦ δίνω συχνά.

Εὔπνης, ζύπνης
Ὀλόχαρῃ νέα,
Τὰ μάτια τὰ ὠραῖα
Μὴ τάχεις κλισιά·—

Τέτοιο τραγοῦδι
Ὁ Νιδὸς τραγουδαί,
Μὲ πόνου κυττάει
Τὰ κάλλη τ' ἀγνά.

Μετ' ἤθελε ἡ ἀγάπη του
Ζυπνήσει ἀκόμα
Τοῦ κάκου στὸ στόμα
Τῆς δίνει φιλιά.

Ἄν δὲ τοῦ ἐξέφευγε
Δάκρυ θλιμμένο,
Ποῦ πέφτει ἀναμμένο
Στὸ πρόσωπο αὐτῆς·

Ζυπνάει τὰ αἰσθήματα
Τὸ δάκρυ του μόνο
Τὰ πάθεια, τὸν πόνου
Τῆς ἀθλιας ψυχῆς. Μ.

Δύο στίχοι τῷ ἀποθανόντι Ποιητῇ Γ. Ζαλακώστα.

Μνήμα ψυχρὸν καὶ ἀκίνητον
Ποῦ φέρεις εἰς τοὺς κόλπους
Τοῦ ποιητοῦ τὰ κόκκαλα,
Δέξου τὰ δάκρυά μου·
Ἐρράγισ' ἡ καρδιά μου.

Ψυχὴ ἀγγελόκαμοτη
Τοῦ ποιητοῦ, μεγάλη·
Ὅπου κοιμᾶσαι ἀμέριμος
Στοῦ Πλάστου τὴν ἀγγάλη,
Ἄγια ψυχῆ, συγχώρησον
Δύο λόγια νὰ σοῦ εἰπῶ.

Συγχώρησον δύο δάκρυα
Νὰ χύσω εἰς τὸ μνήμα,
Ὅπου τὸ σῶμά σου ἔπασε
Σκληροῦ θανάτου θῦμα.
Ἄγια ψυχῆ, τὸ δάκρυ μου
Δάκρ' εἶναι τῆς καρδιάς.

Ἄχ! κρίμα! νὰ ἀφίνουε
Τὴν γῆν μας οἱ Ἄγγελοι,
Ἄχ! κρίμα νὰ χλωμιάζουε
Τὰ χεῖλη, ποῦ τὸ μέλι
Ἐστάζεν ἀκατάπαυστα
Σὲ στίχους θελκτικούς.

Μόλις σὲ ἔστεψεν σεπτὸν
Τοῦ Ποιητοῦ στεφάνι,
Καὶ ὁ θάνατος ζηλότυπος
Στὸ ἔθνος μας ἐφάνη
Σὲ ἤρπασεν, ἀπέθανες
Σ' ἔχασεν ἡ πατρίς.

Γεώργιε, στος οὐρανοῦς
 Ουμήσου τὴν πατρίδα,
 Καὶ παρακάλει τὸν Θεὸν
 Νὰ ῥίψη μίαν ἀχτίδα,
 Τὸ σκότος νὰ διαλυθῇ,
 Τὸ ἔθνος μας νὰ ζήσῃ.

Ἀθήναι, 28 106ρίου 1859.

Ἀριστοτέλης Π. Γαλῆς
 Λευκάδιος.

— 00000 —

ΤΟ ΕΑΡ.

1
 Μετὰ τὰς βροχὰς κ' ἀνέμους
 Ἡ ῥοδόπλαστος προβαίνει
 Ἄνοιξις, εὐχαριστίας
 Τὸν καιρὸν ἡμῖν ἐμφαίνει.

2
 Νῦν ἡ φύσις ἐνδουθεῖσα
 Πολυποικίλον χιτῶνα
 Ἦδονῆς τε καὶ τοῦ κάλλους,
 Ἀπεστράφη τὸν χειμῶνα.

3
 Τὸ βασίλειον ἐκντρίφθη
 Ἐρημώσεως καὶ Σκωτίας,
 Ἀστροστίλιται προβαίνουν
 Νύκται τῆς εὐχαριστίας.

4
 Ἡ Σελήνη θὲ νὰ φέγγῃ
 Ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου,

Θὲ νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι
 Ὁ φανὸς τοῦ κόσμου ὅλου.

5
 Τὰ πουλῖα θὰ διαχύνουν
 Μυριόφانون λαλίαν
 Στὸν αἰθέρα νὰ στολιζοῦν
 Τὴν εὐάρεστον πρωΐαν.

6
 Τὰ τριαντάφυλλα, τὰ ῥόδα,
 Ἐν τοῖς κήποις θὲ ν' ἀνοῦσι,
 Τὰ χλοοσκεπῆ πεδία
 Κάθε νοῦν θὰ εὐαρεστοῦσι.

7
 Τέλος θὲ νὰ βασιλεύῃ
 Τῆς Ἄνοιξεως εὐμορφία
 Ἦδονὰς ἥτις διαχύνει
 Καθενὸς εἰς τὴν καρδίαν.
 Γεώργιος Α. Κάλυκας.

ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ.

—Εἶθε ὦ πλοῦτε
 Τυφλὸς νὰ ῥῆσαι,
 Καὶ εἰς τὴν χέρσον
 Νὰ μὴ θωρῆς·
 —Οὔτε τὸν ζέφυρον
 Τὸν τῆς θαλάσσης
 Πολυφλοισβοῖον
 Νὰ μὴ χαρῆς.
 —Ἄλλὰ νὰ ἔχῃς
 Τὴν κατοικίαν,
 Εἰς τὸν Ἀχέρωνα
 Ποταμὸν,

—Καὶ εἰς τὸν Τάρταρον
 Αἰωνίως,
 Ἐκεῖ τὸ τέλος σου
 Ἐκπληρῶν.
 —Εὐθὺς εὐα λείψουν
 Αἱ δυστυχίαι
 Εἰς τοὺς ἀνθρώπους
 Ὀλοτελῶς.
 —Τότε εὐα ζῶσιν
 Ὅλοι ἐξ Ἰσοῦ,
 Ὅθ' δικαιουῦνται
 Θρησκευτικῶς.

Σπυρίδων Λογοθέτης.